

Arrest

nr. 240 784 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2020 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 27 januari 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2019 werd ingediend door:

Naam: A. (..)

Voornamen: N. H. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 09.12.1998

Geboorteplaats: Kumasi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader genaamde A. H. T. (..) (RR xxxxxxxxxx) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wort, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.'

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor uitgegeven op 7.05.2019. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. op 30.04.2019, ruim 20 jaar na de geboorte van betrokkene op 9.12.1998. Daarnaast heeft de moeder van betrokkene, de genaamde G. B. (..), in mei 2019 een verklaring voorgelegd als een bewijs van ouderlijke toestemming. Hierin staat dat de referentiepersoon zijn wil heeft geuit om betrokkene te adopteren. Dit gegeven strookt niet met de voorgelegde geboorteakte waarin de referentiepersoon als de vader is opgenomen.

Echter, de inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Bovendien ontbreekt in het Ghanees paspoort van betrokkene, afgeleverd op 06/12/2010, een visum met inreisstempel. We kunnen dus bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene aangekomen is in Schengen en bij uitbreiding in België.

Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel is het redelijk te stellen dat betrokkene de aanmaak van deze geboorteakte heeft ondernomen louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Niets sluit uit dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische of Europese nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien dan een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die EU onderdaan als zijn vader wordt aangemerkt. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een EU-onderdaan, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging aanvraag bij de bevoegde ambassade en met een C-visum gezinshereniging naar België reisde. Het houdt geen steek dat

betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnenreizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Europese vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 May 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"1. Eerste middel : Schending van het art. 27 W.I.P.R., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout

1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. ruim 20 jaar na zijn geboorte. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is

b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);

c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

1.3.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden en verweerders vaststelling dat een visumsticker of inreisstempel in het paspoort ontbreekt, tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoekster verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)"², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

1.5.

Verzoeker wil verwijzen naar ondermeer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

1.6.

Dat de argumentatie dat de moeder van verzoeker in mei 2019 een verklaring heeft voorgelegd als bewijs van ouderlijke toestemming, nu de referentiepersoon zijn wil zou geuit hebben om verzoeker te adopteren.

Wanneer deze verklaring nader wordt onderzocht, blijkt echter duidelijk dat het woord 'adopt' verkeerdelijk werd gebruikt en het geenszins een adoptie betreft in de juridische zin van het woord.

Uit dit document blijkt immers duidelijk dat de referentiepersoon de biologische vader van verzoeker is en wenst dat zijn zoon bij hem komt wonen in België.

De Ghanese autoriteiten hebben dan ook ten onrechte het woord 'adopt' gebruikt. Ook de overige zinconstructies zijn van een abominabele kwaliteit, doch de het feit dat de referentiepersoon de vader is van verzoeker en wenst dat hij bij hem komt wonen, is duidelijk.

Dat dit blijkt uit het document zelf :

"(...) Dat ik de biologische moeder ben van N. H. A. (...), die het onderwerp uitmaakt van deze verklaring en die geboren werd op de 9de dag van december 1998 te Kumasi South Hospital van zijn vader T. H. A. (...) en dat ik hem vertegenwoordig in alle zaken die hem aanbelangen.

(...) Dat in deze verklaring ik hierbij bevestig dat ik geen BEZWAAR heb en dat ik mijn volledige instemming en toestemming gegeven heb aan N. H. A. (...) om met zijn vader in België te verblijven".

Dat de intentie van verzoekers moeder dan ook duidelijk is en het eveneens duidelijk is dat de referentiepersoon de vader is van verzoeker en wenst dat zijn zoon bij hem komt wonen.

De vaststelling dat foutief het woord 'adopt' gebruikt werd om te verklaren dat verzoekers vader wenst dat zijn zoon bij hem komt wonen, is geenszins een afdoende motivering om de geboorteakte van verzoeker niet te erkennen en aan verzoeker een verblijfsrecht in België te weigeren."

2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet *"aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980"* nu zij *"de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond"*, waarbij wordt toegelicht dat de inhoud van de door haar voorgelegde geboorteakte wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), met name omdat de geboorte laattijdig geregistreerd werd en louter gebaseerd is op verklaringen, en dus niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 18 en 27 van het WIPR. Tevens wordt nog opgemerkt dat niet is uitgesloten dat verzoekende partij op het moment van de registratie van de geboorteakte al in België was en hier iemand heeft gezocht met Ghanese roots en zij om verblijfsrechtelijke redenen deze akte heeft laten aanmaken. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De Raad benadrukt in eerste instantie dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoekende partij dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.6. Het is niet betwist dat verzoekende partij, ter staving van haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Nederlandse onderdaan, een Ghanese geboorteakte voorlegde als bewijs van de bloedverwantschap met de Nederlandse referentiepersoon. Aldus speelt *in casu* artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, en dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; *cf.* M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van de bloedverwantschap met een Nederlandse onderdaan.

Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse (Ghanese) geboorteakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt toepassing gemaakt van artikel 18 van het WIPR.

Dit artikel luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Uit de memorie van toelichting blijkt dat het hierbij gaat om een *“voorschrift van dwingende aard om de regels gesteld door de wetgever doeltreffend te maken”*. Artikel 18 van het WIPR is een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

Dit artikel moet aldus begrepen worden als het wijzigen of veinzen van aanknopingspunten die van belang zijn voor de relevante conflictenrechtelijke regel teneinde te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

2.7. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in de eerste plaats wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, alsook naar artikel 44 van het vreemdelingenbesluit. De gemachtigde weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, vermeld in voornoemde artikelen.

Uit de bestreden verblijfsweigering blijkt ook een feitelijke motivering, met name dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het vreemdelingenbesluit en dit omdat de gemachtigde de voorgelegde Ghanese geboorteakte weigert te erkennen.

Wat betreft de niet-erkenning van de geboorteakte blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid ervan waarbij hij de inhoud van de akte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR.

Daarbij geeft de gemachtigde eerst de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de inhoud van de voorgelegde akte wordt betwist omdat 1) uit de akte blijkt dat deze laattijdig werd geregistreerd, met name ruim 20 jaar na de geboorte van de verzoekende partij, 2) de moeder van de verzoekende partij in mei 2019 een verklaring heeft afgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon de wil heeft geuit om verzoekende partij te adopteren, hetgeen aldus niet strookt met de voorgelegde geboorteakte waarin de referentiepersoon als vader is opgenomen, 3) in het Ghanese paspoort van verzoekende partij ontbreekt een visum met inreisstempel waardoor niet blijkt wanneer verzoekende partij precies is aangekomen in Schengen en bij uitbreiding België, 4) gelet op de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel is het redelijk te stellen dat verzoekende partij de aanmaak van de geboorteakte enkel ondernomen heeft omwille van verblijfsrechtelijke redenen: *“Niets sluit uit dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische of Europese nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien dan een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die EU onderdaan als zijn vader wordt aangemerkt. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een EU-onderdaan, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging aanvraag bij de bevoegde ambassade en met een C-visum gezinshereniging naar België reisde. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnenreizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Europese vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.”*

Vervolgens merkt de gemachtigde op dat deze redenering steun vindt in de specifieke landeninformatie waarover hij beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat registraties die niet hebben plaatsgevonden binnen een jaar na de geboorte geen betrouwbaar bewijs van verwantschap uitmaken, aangezien deze registraties vaak plaatsvinden op vraag van de betrokkene, waarbij slechts weinig of geen documenten dienen te worden voorgelegd. De gemachtigde leidt uit deze informatie af dat het dus vrij gemakkelijk,

en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, is om geboorteakten op te laten maken via de Ghanese overheden.

Gelet op de voormelde concrete vaststellingen, is de gemachtigde van oordeel dat dit *in casu* het geval is, waardoor de inhoud van de geboorteakte wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR.

2.8. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de algemene informatie over hoe geboorteakten soms in Ghana worden opgemaakt, wordt toegepast op het concrete geval van verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de inhoud van de aangehaalde landeninformatie en de gevolgtrekking hieruit van de gemachtigde dat het dus vrij makkelijk is om zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud een geboorteakte te laten opstellen door de Ghanese autoriteiten, op zich niet wordt betwist in het verzoekschrift. Het argument van verzoekende partij dat het gangbare praktijk is dat Ghanese onderdanen bij geboorte niet geregistreerd worden en dit enkel doen wanneer zij een geboorteakte nodig hebben, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de gehanteerde informatie blijkt dat registraties die niet binnen het jaar van geboorte zijn gemaakt geen betrouwbaar bewijs zijn van verwantschap omdat dergelijke registraties gemakkelijk te bekomen zijn op eenvoudige vraag zonder bijkomende documentatie. Verder stelt de Raad vast dat, gelet op het voorgaande, de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot het verwijzen naar deze algemene informatie, zonder aan te geven op grond van welke concrete feitelijke elementen zij zich steunt om te besluiten dat dit *in casu* het geval is.

Weliswaar betwist de verzoekende partij – afgezien van de vaststelling dat de geboorteakte pas werd opgemaakt ruim 20 jaar na haar geboorte – de concrete vaststellingen op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat hij de inhoud van de geboorteakte betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR. Zij kan echter niet worden gevolgd in haar betoog dat het ontbreken van een visum met inreisstempel irrelevant is voor de aanvraag gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat niet blijkt wanneer verzoekende partij precies het Schengengrondgebied en bij uitbreiding België is binnen gekomen en dat, rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel, het redelijk is te stellen dat verzoekende partij de aanmaak van de geboorteakte enkel heeft ondernomen om verblijfsrechtelijke redenen en niets uitsluit dat zij in België iemand heeft gezocht, met de Belgische of Europese nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien een geboorteakte te laten aanmaken in Ghana waarin die EU-onderdaan als haar vader wordt aangemerkt. Zo stelt de verwerende partij nog: *“Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een EU-onderdaan, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging aanvraag bij de bevoegde ambassade en met een C-visum gezinshereniging naar België reisde. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnenreizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Europese vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.”*

Indien verzoekende partij naar België is gekomen om zich te vestigen bij haar voorgehouden Nederlandse vader, kan inderdaad redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij deze officiële documenten reeds in haar land van herkomst in orde brengt, om vervolgens van daaruit een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post, zodat zij op legale – en dus goedkopere – wijze naar België zou hebben kunnen reizen en zij, zo dient volledigheidshalve te worden opgemerkt, niet eerst op illegale wijze in België zou hebben moeten vertoeven. In de bestreden beslissing wordt nog opgemerkt dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij met een visum naar België is gereisd, hetgeen niet wordt betwist in het verzoekschrift.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet betwist dat in de verklaring van de moeder het woord *“adopt”* wordt gebruikt. De Raad wijst er daarnaast nog op dat, zelfs indien de redenering van verzoekende partij zou kunnen gevolgd worden, *quod non*, dit nog steeds een loutere verklaring van de moeder van verzoekende partij betreft en deze geen afbreuk kan doen aan de hoofdvaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekende partij een laattijdig geregistreerde geboorteakte heeft voorgelegd en niet blijkt wanneer zij precies naar Europa is gereisd, met inachtneming van de besluitvorming dienaangaande.

2.9. Verzoekende partij maakt met haar bovenstaande betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde de beslissing tot verblijfsweigeren heeft genomen op grond van onjuiste of onvolledige gegevens.

De Raad stelt vast dat de bestreden verblijfweigeren op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het vreemdelingenbesluit, nu de gemachtigde de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR, derwijze dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van de betwisting van de inhoud van de voorgelegde Ghanese geboorteakte overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet werd aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het vreemdelingenbesluit. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat het kennelijk onredelijk is om vervolgens het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet te weigeren op grond van de vaststelling *“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.”*

2.10. Waar verzoekende partij tenslotte nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van 2015 en 2016, toont zij, naast de vaststelling dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswerking kent, niet aan dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak identiek of gelijklopend zijn met de feitelijkheden in onderhavig geval.

2.11. Tenslotte, in de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel nog inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van artikel 18 van het WIPR, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren op grond van artikel 18 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* ten onrechte de buitenlandse geboorteakte niet heeft erkend en de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat de buitenlandse geboorteakte in België niet erkend wordt omdat hij de inhoud van dit officieel document betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster."

2.14. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.14.1. Verzoekende partij betoogt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing niet langer in België mag verblijven en België dient te verlaten, en dus van haar in België wonende vader wordt gescheiden. Voorts beperkt verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM.

2.14.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot algemeenheden en niet concreet aanhaalt waar er geen of niet voldoende rekening mee is gehouden. Bovendien gaat het in dit geval niet om een verwijderingsmaatregel en wordt in de bespreking van het eerste middel besloten dat het motief aangaande de bloedverwantschap blijft staan.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij "*de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond*".

In casu werpt verzoekende partij op dat de bestreden beslissing geenszins motiveert welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM niet zou schenden. Er wordt evenwel niet ingezien waarom de verwerende partij nog een belangenafweging diende te maken in de zin van artikel 8 van het EVRM nadat zij al had vastgesteld dat verzoekende partij "*de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond*". Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij verzoekers gezinsleven betwist. Tevens wordt erop gewezen dat aan verzoekende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

In zoverre verzoekende partij nog een schending van haar privéleven opwerpt, wijst de Raad erop dat zij zich beperkt tot een theoretisch betoog zonder aan te geven waarin haar privéleven in België precies bestaat. Zij maakt niet op concrete wijze aannemelijk in België gewag te kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.14.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“3. Derde Middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging

Verzoeker wil verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor, temeer daar verzoeker wenst herenigd te worden met zijn vader en dus met zijn kerngezin.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

2.16. Verzoekende partij, die een derdelander is en niet aantoont familielid te zijn van een derdelander met verblijfsrecht, maakt niet aannemelijk dat zij zich kan beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG.

2.17. Verzoekende partij beperkt zich voorts tot een theoretische uiteenzetting van de hoorplicht en betoogt dat zij niet is gehoord.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen, evenwel zonder enige verdere toelichting. Zij brengt derhalve niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de beslissing hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad wijst er bovendien op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, *DE GRAEVE*) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. In dit geval gaat het om een aanvraag waarbij verzoeker de mogelijkheid had om alle voor hem nuttige elementen voor te leggen. Hij toont alvast niet aan dat hij hier niet tot in staat was.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER